USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **L. S.,** zastoupena Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2011, č. j. OAM-192/ZA-ZA14-PA03-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2012, č. j. 49 Az 3/2012 – 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobkyně, advokátu Mgr. et Mgr. Markovi Čechovskému, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2904 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

Výše uvedeným rozsudkem Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) byla zamítnuta žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2011, č. j. OAM-192/ZA ZA14-PA03-2011, kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1995 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Krajský soud nejprve v odůvodnění svého rozsudku napadeného kasační stížností zrekapituloval odůvodnění rozhodnutí žalovaného, obsah žaloby a skutečnosti vyplývající

ze správního spisu. Dále krajský soud uvedl, že stěžovatelka podala již druhou žádost o mezinárodní ochranu dne 7. 7. 2011. Důvodem této žádosti byla obava stěžovatelky z návratu do vlasti, resp. z možného trestního stíhání, neboť se domnívala, že na ni bude svalena vina za nesprávné hospodaření se státními prostředky, když od srpna do října roku 2009 pracovala brigádně jako mladší účetní politické strany „Baťkivščina“ (ač výslovně vyloučila jakékoliv sympatie pro tuto stranu), jež byla součástí bloku „Bjut“, jehož hlavním představitelem byla Julia Tymošenková. Stěžovatelka ze státních prostředků a pod dohledem hlavní účetní vyplácela agitátorům peníze určené na předvolební kampaň. Tuto novou okolnost se stěžovatelka dozvěděla od své matky asi půl roku poté, co již pobývala v České republice. První žádost o udělení mezinárodní ochrany podala 3. 8. 2010, č. j. OAM-276/ZA-06-2010, v níž jako důvod žádosti uvedla pouze obavu z jednání svého druha, který ji fyzicky a psychicky týral. Žalovaným byla žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta Krajským soudem v Brně rozsudkem ze dne 28. 12. 2010, č. j. 56 Az 102/2010 – 17, a podanou kasační stížnost proti uvedenému rozsudku Nejvyšší správní soud rozhodnutím ze dne 28. 4. 2011, č. j. 7 As 15/2011 - 36, odmítl pro nepřijatelnost. Po zjištění určitých rozdílů ve výpovědích stěžovatelky při podání první a druhé žádosti považoval žalovaný za nutné provést doplňující pohovor 11. 11. 2011. Následně po srovnání výpovědí stěžovatelky, po přihlédnutí k předložené lékařské zprávě z Psychiatrické léčebny Bohnice ze dne 23. 11. 2011 a po posouzení výpovědí s informacemi o zemi původu stěžovatelky, dospěl žalovaný správní orgán k závěru, že opakovaná žádost je motivována pouze snahou o legalizaci pobytu na území České republiky.

Krajský soud dospěl k závěru, že skutková zjištění plně odpovídají spisovému materiálu a byla žalovaným i řádně zhodnocena. Krajský soud neshledal důvodnou námitku stěžovatelky ohledně splnění podmínek pro udělení azylu. Stěžovatelkou uváděná skutečnost při doplňujícím pohovoru při podání druhé žádosti, tj. obava z jednání násilnického druha, k němuž se stěžovatelka přes to stále vracela a nesnažila se svoji situaci nijak řešit, již byla řešena v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany, kdy první žádost stěžovatelky byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, stejně tak byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí Krajským soudem v Brně a podaná kasační stížnost proti uvedenému rozsudku byla zamítnuta Nejvyšší správní soud, tak jak je výše uvedeno.

Ohledně nově skutečnosti, kdy stěžovatelka při podání své druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany zmínila obavu z možného trestního stíhání pro manko, které měla v zemi původu způsobit, krajský soud přisvědčil rovněž závěru žalovaného, že se jedná o trestní odpovědnost, kterou musí vyřešit pouze příslušné orgány Ukrajiny a pokud bude zjištěna vina stěžovatelky, musí si být vědoma i odpovídajícího trestu. Soud přisvědčil závěru žalovaného i z hlediska posouzení otázky ohledně udělení či neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Ani tato námitka ohledně splnění podmínek pro udělení azylu nebyla shledána krajským soudem důvodnou.

Krajský soud rovněž přisvědčil závěru žalovaného i z hlediska posouzení otázky ohledně udělení či neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Při posuzování možnosti udělení humanitárního azylu bylo přihlédnuto správním

orgánem při jeho úvaze rovněž ke zdravotnímu stavu stěžovatelky, kdy za stěžejní při posouzení této otázky byla jako stěžejní lékařská zpráva ze dne 23. 11. 2011 z Psychiatrické léčebny Bohnice, se závěrem, že zdravotní problémy stěžovatelky se nevymykají běžným obtížím života v cizím prostředí Ani tato námitka ohledně splnění podmínek pro udělení azylu nebyla shledána krajským soudem důvodnou.

Krajský soud tak obě shora uvedené námitky nepovažoval za důvodné a neshledal je důvodnými ohledně splnění podmínek pro udělení azylu.

Rovněž tak snaha legalizovat pobyt na území České republiky není azylově relevantním důvodem. Právní instituty upravené zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) nelze nahrazovat azylovým řízením, které slouží k ochraně cizinců z taxativně vymezených důvodů obsažených v zákonu o azylu.

Krajský soud uzavřel, že pro neudělení mezinárodní ochrany byly splněny zákonem stanovené podmínky, a proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

II. Kasační stížnost

Proti tomuto rozhodnutí krajského soudu podala stěžovatelka blanketní kasační stížnost, v níž toliko uvedla, že rozhodnutí krajského soudu napadá v celém rozsahu výroku z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), které budou doplněny právním zástupcem, a současně požádala o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

K výzvě Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2012, č. j. 6 Azs 30/2012 – 23, byla kasační stížnost podáním ze dne 6. 11. 2012 doplněna tímto usnesením ustanoveným zástupcem stěžovatelky. Ve své rozsáhlé kasační stížnosti uvedené pod body 1 až 35 s odkazy na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, týkající se přijatelnosti, pronásledování, hrozby trestního stíhání, humanitárního azylu a doplňkové ochrany, výslovně uvádí důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. s tím, že podle názoru stěžovatelky je kasační stížnost přijatelná, neboť vzhledem k tomu, že stěžovatelka namítá mimo jiné též nesprávné posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany Městským soudem i žalovaným v předcházejících řízeních, tak pochybení při posouzení této otázky by patrně mohlo představovat zásadní dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky, což v tomto případě dle stěžovatelky nelze prima facie vyloučit. Dále stěžovatelka považuje rozsudek za poměrně strohý, který podle ní začíná na straně sedmé z osmi. Správnímu orgánu i soudu vytýká, že se nemohla řádně a bezodkladně vyjádřit k provedení úkonů a vytýká nesprávně provedenou právní kvalifikaci důvodů žádosti stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany. V mnoha dalších bodech na jednotlivých stranách doplnění kasační stížnosti je pak citována řada případů, která však se souzenou věcí nesouvisí - pozn. soudu, kde jsou kritizovány politické poměry na Ukrajině, jednání policie na Ukrajině na politickou objednávku. Tvrdí mimo jiné doslova, že stěžovatelka má odůvodněný strach

z pronásledování, a to pro zastávání politických názorů a kdy je obecně známé, že dochází ke kriminalizaci mnoha lidí, kteří byli přímo nebo nepřímo spojovaní s politickou činností bývalé premiérky Ukrajiny. Při té příležitosti jsou stěžovatelkou citovány různé zdroje informací a případů, kdy ukrajinská policie mučila, vydírala, nutila k přiznání či rasově diskriminovala tisíce lidí apod.

Dále stěžovatelka širokým výkladem brojí proti neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, i když připouští použití správního uvážení správním orgánem, ale přitom je však zapotřebí použít náležité a patřičné odůvodnění. Další obšírná námitka se týká neudělení doplňkové ochrany stěžovatelce podle § 14a zákona o azylu, když vyslovuje nesouhlas jak se správním orgánem, tak i s krajským soudem, a tvrdí, že posouzení podmínek pro neudělení doplňkové ochrany je naprosto nedostatečné.

Stěžovatelka závěrem navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu napadený kasační stížností zrušil a věc vrátil soudu zpět k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 4. 1. 2013 a ve vyjádření k doplnění kasační stížnosti ze dne 24. 1. 2013 uvedl, že popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Správní orgán plně odkázal na obsah správního spisu, zejména vlastní podání a výpovědi stěžovatelky učiněná ve správním řízení.

Žalovaný dále uvedl, že stěžovatelka ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která je již druhou žádostí (důvodem první žádosti byly obavy z jednání bývalého druha, který ji fyzicky a psychicky týral), uvedla obavy z návratu do země původu, kde se obává odpovědnosti za údajnou zpronevěru peněz v době své dřívější praxe nižší účetní. O této skutečnosti se dozvěděla až při svém pobytu v ČR od své matky, a to již během prvního řízení o mezinárodní ochraně. Stěžovatelka nebyla členkou žádné politické strany a práci nižší účetní pro stranu „Baťkuvščina“, kterou zmínila nově až v druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, vykonávala pouze krátkodobě v době vedení předvolební kampaně, aniž by s touto stranou sympatizovala. V dalším řízení ani nedokázala uspokojivě zdůvodnit rozpory ve svých výpovědích týkající se důvodů, pro něž žádá opakovaně o mezinárodní ochranu.

Podle závěru žalovaného opakovaná žádost o mezinárodní ochranu je snahou stěžovatelky legalizovat další pobyt v České republice, kde se zdržuje neoprávněně, aniž by využila institutů zákona o pobytu cizinců. Na základě informací o zemi původu lze jednoznačně uvést, že v případě návratu do vlasti stěžovatelce vážná újma ve smyslu zákona o azylu nehrozí. Stěžovatelka v průběhu správního řízení měla možnost se seznámit s obsahem spisového materiálu, s tím, že žádné návrhy neuplatnila. Rovněž tak byla řádně seznámena s informacemi o zemi původu a nikterak proti nim nebrojila. Pro udělení doplňkové ochrany nebyly nalezeny zákonné důvody a správní orgán své rozhodnutí řádně odůvodnil podrobným a vyčerpávajícím způsobem. Rovněž tak správní orgán nesouhlasí s tím, že nebylo řádně odůvodněno neudělení humanitárního azylu stěžovatelce, neboť bylo řádně přihlédnuto ke zdravotním problémům stěžovatelky. V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka však žádné konkrétní

důvody, pro něž jí měl být udělen humanitární azyl, neuvádí. Stěžovatelka neuvedla žádné azylově relevantní důvody a správní orgán nepochybil, když pro neudělení mezinárodní ochrany byly splněny zákonem stanovené podmínky. Ohledně závěru žalovaného o neudělení doplňkové ochrany soud také přisvědčil správnímu orgánu. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že stěžovatelce v zemi původu nehrozí nebezpečí pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu, ani vážná újma podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný neshledal ani existenci zvláštního zřetele hodného důvodu podle § 14 zákona o azylu. Ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu vyplynula nedůvodnost žádosti stěžovatelky pro nenaplnění taxativně stanovených podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, §14 či § 14a zákona o azylu.

Žalovaný vzhledem k uvedenému navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a zjistil, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatelka výslovně uvedla důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy tvrzenou nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, vady řízení a nepřezkoumatelnost. Stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Kasační stížnost ve věcech azylu podle § 104a odst. 1 s. ř. s. musí být odmítnuta v případech, kdy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této

kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Z výše uvedeného vyplývá, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu, aby uvedl, v čem spatřuje v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Stěžovatel v kasační stížnosti však žádné takové důvody neuvedl, toliko uvedl, že : *„Vzhledem k tomu, že stěžovatelka namítá mimo jiné též nesprávné posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany Městským soudem* – správně krajským soudem : poznámka soudu – *i žalovaným v předcházejících řízeních, tak pochybení při posouzení této otázky by patrně mohlo představovat zásadní dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky, což v tomto případě dle stěžovatelky nelze prima facie vyloučit.“*, a Nejvyšší správní soud též důvody pro přijatelnost kasační stížnosti neshledal.

Nejvyšší správní soud o námitkách stěžovatelky usoudil následovně:

Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že snaha po legalizaci pobytu v České republice, není zpravidla ani důvodem hodným zvláštní zřetele, který je nezbytný k udělení humanitárního azylu. Samotným smyslem humanitárního azylu se též judikatura Nejvyššího správního soudu zabývala, lze poukázat zejména na rozsudek ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55, podle kterého *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofu, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“*

Je také třeba připomenout judikaturu týkající se přezkoumávání rozhodnutí o humanitárním azylu, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 47/2003, publ. pod č. 112/2004 Sb. NSS, ze kterého se podává: *„Azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a*

hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry." V případě přezkoumání rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu tedy soud ve správním soudnictví není oprávněn nahrazovat správní uvážení správního orgánu rozhodujícího o azylu svou úvahou a zkoumá pouze, zda je rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu přezkoumatelně odůvodněno.

V projednávané věci žalovaný uvedl svou úvahu o důvodech neudělení humanitárního azylu na str. 10 svého rozhodnutí dostatečně přezkoumatelným způsobem. Žalovaný uvedl, že posoudil sociální, ekonomickou a rodinnou situaci stěžovatelky a přihlédl k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Podle názoru žalovaného nelze situaci stěžovatelky označit za natolik mimořádnou a hodnou zvláštního zřetele pro udělení mimořádných opatření vzhledem k její ochraně. Žalovaný uvedl, že proto nezjistil důvod hodný zvláštního zřetele a humanitární azyl se neuděluje.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani další námitku stěžovatelky, a to že nebylo řádně odůvodněno neudělení doplňkové ochrany stěžovatelce. Žalovaný v souzené věci uvedl svou úvahu o důvodech neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu na str. 10 - 12 svého rozhodnutí dostatečně přezkoumatelným způsobem. Žalovaný uvedl, že stěžovatelka nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, a doplňková ochrana se neuděluje. Rovněž tak stěžovatelka nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje v posuzované věci dostatečná vodítka pro vypořádání se s kasačními body. Zdejší soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností uzavřel, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji na základě § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

IV. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo návrh odmítnut.

Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2012, č. j. 6 Azs 30/2012 - 23, byl stěžovatelce ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti Mgr. et Mgr. Marek Čechovský, advokát. Podáním ze dne 12. 12. 2012 ustanovený zástupce stěžovatelky sdělil Nejvyššímu správnímu soudu, že je plátcem DPH, což doložil osvědčením registraci ze dne 17. 7. 2006, a odměnu za zastupování vyčíslil ve výši 2100 Kč za podání kasační stížnosti, režijní paušál 300 Kč, DPH ve výši 480 Kč a úhradu soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 5000 Kč, celkově tedy ustanovený zástupce stěžovatelky požadoval na nákladech řízení 7880 Kč.

Nejvyšší správní soud předesílá, že cizince v řízení o kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je ze zákona osvobozen od soudních poplatků (srov. § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Z obsahu spisu také nevyplývá, že by stěžovatelka nebo její ustanovený zástupce uhradili soudní poplatek za kasační stížnost. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal stěžovatelce požadované náklady ve výši 5000 Kč. Vyčíslení odměny ustanoveného zástupce stěžovatelky však odpovídá obsahu spisu, soud proto ustanovenému zástupci stěžovatelky přiznal odměnu ve výši 2100 Kč za podání kasační stížnosti (srov. ust. Čl. II vyhlášky 486/2012 Sb., § 9 odst. 3 písm. f), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif ve znění účinném do 31. 12. 2012), režijní paušál 300 Kč (srov. § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif ve znění účinném do 31. 12. 2012) a DPH ve výši 21 %, tedy 504 Kč. Celkově činí odměna ustanoveného zástupce stěžovatelky 2904 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. dubna 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu